

Blaumut: «Quan componem una nova cançó, ens n'hem d'enamorar»

La formació presenta '0001', un àlbum que gira al voltant de la condició humana

Blaumut | Michal Novak

Amb una fórmula musical resolta gràcies a un pop elegant embellit amb pinzellades de folk i clàssica, el quintet **Blaumut** liderat pel cantant barceloní Xavi de la Iglesia va irrompre a l'escena fa gairebé deu anys i es va convertir ben aviat en un dels grups més populars. Part de la culpa va ser d'aquella saborosa llesca de "Pa amb oli i sal" i de la melodia d'un camí fet amb "Bicicletes". El seu quart treball, *0001* (Música Global, 2020), és un àlbum conceptual que gira al voltant de la condició humana. Nou començar en la carrera d'un grup que els acosta a una declinació sonora més contemporània.

Heu aprofitat fins a l'últim moment. Poques setmanes abans de presentar el disc encara éreu a l'estudi de gravació.

Xavi de la Iglesia (veu i guitarra): Tal com deia un tècnic i bon amic, **Blaumut** respon a la teoria del gas: espai que tenim espai que ocupem, i el mateix es pot aplicar al temps de gravació a l'estudi. Si diposem d'un dia més, ens hi tanquem i el fem servir.

Hi ha tensió creativa entre vosaltres?

X.I.: Hi ha col·laboració. Tot són idees i tots hi aportem el nostre parer. Crec que això fa que els nostres discos sonin com sonen.

O.A.: De vegades també ens podem empenyar entre nosaltres perquè un veu una cosa d'una

manera i l'altre d'una altra, però l'endemà ja ens ha passat [Riu].

M.K: Un pot tenir una idea molt clara però ha d'estar predisposat a escoltar les opinions de la resta, perquè la suma de tots al final sempre ens acaba portant a un lloc millor. Hem de confiar en el grup. I molts cops arribar fins a aquest punt també comporta un important exercici d'aprenentatge.

Fins i tot ara, amb el vostre quart disc?

M.K: Clar. És un procés constant d'aprendre a treballar en equip i a confiar en els altres.

Per a vosaltres què és més important, la música i Blaumut o l'amistat que us va dur a formar el grup?

X.I: És un conjunt que no es pot separar. Quan els veig a ells quatre ja m'és impossible no relacionar-los amb la música i **Blaumut**.

O.A: Si l'amistat no existís crec que ja no seria al grup. Qualsevol treball artístic en equip requereix un enteniment. No cal que sigui una amistat molt profunda, però hi ha d'haver una mínima relació.

Justament tu, Manuel, vas deixar el grup i vas marxar a viure Finlàndia. Tot just has tornat a Blaumut abans de començar amb aquest quart disc.

M.K: Encara visc allà, però la intenció és tornar a Catalunya, on vivia des del 2002 quan vaig arribar de Buenos Aires. Passa que ara he de tornar a buscar pis...

Com ha afectat aquest fet en la creació i gravació del nou disc?

M.K: Pel que fa a mi, aquesta vegada ha estat molt diferent, i alhora molt guai. He treballat tot sol amb l'estudi portàtil. Això m'ha permès tenir molt de temps per fer els arranjaments de les meves parts de baix i contrabaix. He pogut fer i desfer sense limitacions. En el sentit més creatiu ha estat molt bé, perquè quan vas a un estudi tot està molt pautat, tens un temps per gravar el teu instrument i no pots sobrepassar-lo. I, en aquest cas, he tingut hores i hores.

En algun moment et vas plantejar d'abandonar definitivament el grup.

M.K: Vaig passar per una època en què vaig valorar de quedar-me a viure a Finlàndia. La meua parella és d'allà, i vivíem en una casa maquíssima apartats de tot... Vaja, tot molt romàntic. Però, diguem-ho així, va ser un moment de bogeria transitòria.

I la resta del grup com ho va viure?

X.I: Per nosaltres hauria estat una putada que en Manuel hagués marxat. Era una situació en què el trobàvem molt a faltar. Però el grup hauria seguit endavant.

M.K: Quan portes tant de temps en un grup i s'estableix una relació com la nostra, va bé agafar una mica de distància i adonar-te de com els estimes i els necessites. Em va anar molt bé reflexionar i agafar perspectiva per acabar estant convençut que el que realment volia era tornar i estar amb Blaumut.

X.I: La trajectòria de **Blaumut** havia estat fins ara de tres discos i tres gires. Fèiem un disc i ens llançàvem de cap a la gira. I quan acabàvem ens tancàvem per començar a compondre. I així anar fent sense para ni aturar-nos a reflexionar, sense gaudir completament de les coses. Suposo que necessitàvem una parada, descobrir quins eren els nostres desitjos i estar convençuts que volíem seguir fent el camí tots cinc junts.

Blaumut Foto: Michal Novak

Fer realitat els teus somnis també té les seves contraprestacions.

X.I: Tot el que puc dir, des del meu punt de vista personal, és que soc molt feliç amb tot el que fem. Treballem per a nosaltres, fem el que realment ens agrada.

M.K: Al principi descobreixes parts de la feina que no sabies que s'havien de fer. Però ara ja les sabem i les tenim assimilades. Al començar ens costaven aspectes com la promoció, perquè ens restaven temps de tocar. Penses que ets músic i que no hauries d'estar perdent el temps... Ara ja no només està assimilat sinó que també en gaudim.

Vassil Lambrinov (violí): Tenim un grup i podem viure d'això. No hi ha recompensa més gran per a un músic. Ens ho hem currat molt, potser també hem tingut un punt de sort, però el cert és que podem publicar uns discos que agraden al públic que ens segueix. Las parts negatives són més relatives. N'hi ha, com a totes les facetes de la vida, però les positives són molt més importants.

M.K: Quan era un nen pensava que quan fos músic i em dediquéss en exclusiva a la música seria plenament feliç. El cert, però, és que la vida és la vida.

Però la vida és la vida per a tothom.

M.K: Exacte! Tant si ets músic com si ets periodista o forner. Vull dir que tots tenim moments baixos. La vida és la vida i has de lluitar per trobar la teva estabilitat.

Us reconeixeu en el grup que éreu quan vau assolir l'èxit de "Pa amb oli i sal"?

X.I: Sí, totalment, som el que som perquè vam fer aquella cançó.

M.K: Tot acaba sent un cicle d'aprenentatge. En aquell moment érem molt petits i sabíem molt poques coses. Ara som més grans i en sabem algunes més però no deixem de ser aquells nens petits.

Des d'aleshores fins a aquest 0001 el vostre so ha experimentat un creixement i una evolució.

V.L: Sí, a **Blaumut** sempre hi ha hagut aquest desig d'evolució. És una voluntat que comença amb el Xavi creant des de zero, després es completa amb nosaltres cinc acabant de donar forma a les cançons en equip, i es rubrica amb la producció.

X.I: Aquesta vegada ha estat treballant un any escrivint sol a casa tots els temes, creant una idea general, perquè aquest és un disc molt basat en un concepte.

Video: <https://www.youtube.com/watch?v=rwXiQ5IXMI4>

Quin és aquest concepte?

X.I: És una reflexió sobre la mateixa persona. Les cançons es divideixen en tres blocs: la part racional, l'emocional i la més física. És un triple concepte que també hem recollit en el disseny global del disc, que jo mateix vaig idear a partir de les cançons. En el llibret cada lletra va acompanyada d'una il·lustració inspirada en la condició humana. I evidentment la portada també està relacionada amb la mateixa idea. És una il·lustració d'un cos humà -la part física-, amb una línia vermella que uneix el cervell -la part racional- i el cor -la part emocional-. Una línia que al llibret del disc també va unint les lletres de les cançons. És un concepte de 360 graus.

M.K: Tal com deia abans, **Blaumut** som un grup adult però encara ens considerem joves, tenim molts camins per recórrer i moltes coses amb les quals ens agrada experimentar, tal com hem fet amb el plantejament d'aquest disc conceptual. Segurament això és el que ens manté il·lusionats amb el projecte. El dia que sentim que ja no anem enlloc serà l'hora de deixar-ho. Per mi la música és un procés de constant exploració. Per això quan componc una nova cançó, me n'haig d'enamorar. De les antigues me'n desenamoro, tot i que encara en guardo bonics sentiments i records. Els músics necessitem cançons noves per enamorar-nos.

No és que els altres discos tinguessin un so desfasat, però a 0001 el pop i la clàssica assoleixen una sonoritat molt actual.

X.I: En aquest sentit, hem treballant molt en concordança amb el que ens demanaven les mateixes cançons i el concepte.

A l'hora d'afrontar el nou disc què va sortir abans, les cançons o la idea?

X.I: No m'ho havia plantejat, però crec que, per circumstàncies personals del moment en què vaig començar a compondre, primer va ser el concepte, tot i que no estigués definit. Un cop vaig adornar-me de què parlaven les cançons, ara sí, de manera definitiva, vaig estirar el fil a veure què passava. En el vessant terapèutic també va ser una aposta en el camp personal.

En quin sentit?

X.I: Les cançons són una bona manera de descobrir-te a tu mateix i, a través de les lletres, t'acabes coneixent molt millor.

La creació de cançons respon al teu anhel i desig de conèixer-te millor, o a les ganes de fer gaudir els que les escolten?

X.I: Una mica totes dues coses, i també per gaudir amb el grup. Moltes vegades quan componc a casa ja estic pensant com quedaran les cançons amb la resta de la banda i m'imagino línies de violoncel per a l'Oriol, o la base rítmica amb la bateria i el baix.

M.K: Escriure una cançó és un projecte en expansió. Comences amb una idea. Si passen dos o tres dies i et segueix agradant igual o més, és que és prou interessant i val la pena insistir-hi. Un cop ja la tens definida és quan comences a pensar com la tocaràs amb el grup, i després, com es rebrà i treballarà des de la companyia discogràfica, com la percebrà la gent, com la rebrà el públic, què en diran els locutors a la ràdio i els periodistes a la premsa i a les revistes...

És diferent la reacció del públic depenent dels països o les cultures on actues?

M.K: Totalment! He tocat amb molts grups i a molts llocs i és impressionant comprovar la reacció de la gent segons la situació. No és el mateix tocar amb un grup de versions en un casament que actuar al Palau de la Música Catalana amb Blaumut. O tocar a Catalunya que fer-ho a Polònia.

Amb Blaumut no us heu plantejat mai sortir de gira per Europa?

V.L: Ens encantaria. Ens arriben molts missatges de gent que ens segueix a Mèxic o a l'Argentina. Han descobert **Blaumut** a Spotify o Youtube i ens escriuen perquè no entenen el que diem a les cançons però els agrada el que fem. Al final la música és música.

M.K: Fa poc vaig ser al meu país, l'Argentina, i em vaig trobar gent propera, amigues de ma germana, que els agradava **Blaumut** però no sabien que jo hi tocava.

Com pot ser això?

M.K: Per la banda sonora de la sèrie televisiva Merlí, que ha estat un fenomen a l'Argentina. Hi ha un tema nostre ("Quart de lluna minvant") que ha funcionat molt bé.

Per cert, si el concepte d'aquest disc és tan important, un títol tan singular com 0001 deu amagar algun significat?

X.I: És el títol d'una de les cançons del disc, però en Manel li va trobar un significat. Potser val més que l'expliqui ell.

Serà un plaer escoltar la teva veu... per primer cop en aquesta entrevista.

Manel pedrós (bateria): Els tres primers zeros representen els tres discos anteriors i l'u és aquest últim, que, després de l'aturada, vindria a ser com un nou començament en la carrera de Blaumut.

O.A: A més, 0001 forma part del cicle binari del desenvolupament humà. I amb un disc conceptual com el que hem enregistrat hi esqueia perfectament.